

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

In vestium ornatu qua[n]do peccetur: patientia quænam co[n]tra osos
sit necessaria: inuidia item quantum sit peccatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

tionem aut misericordiam apud eos, quos innumeris extulerit beneficijs. Recordare quod haud fieri potuerit, quin mater eius benedicta tunc in populo fuerit, clamantiumq; audierit voces, quas aduersus filium suum impij clamabant: *Crucifige, crucifige.* Hec quotquot clamantium audiuit voces, tot in virgineo pectore suo sensit gladios. Porro Pilatus audiens Iudæorum obstinatam malitiam, stomachando illis dixit: *Accipite eum vos, & crucifigite.* Quasi dicat. Non est meum, homines innocentes crucifigere. Vos hoc facite. Cum Iudæi audissent quod Pilatus accusationes eorum hæcenus adductas non curaret, ad aliam se accusationem conuertunt, dicentes: *Nos legem habemus, &c.* In Leuitico habebatur de blasphemo occidendo. Veruntamen Christus haudquam blasphe-mus fuit. Constat enim quod verum erat, esse se Dei filium. Cum autem Pilatus hos audisset sermones, Iesum videlicet esse filium Dei, magis timuit, puta quod filium Dei indignè nimis tractasset. Persuasibile enim erat Pilato, Iesum filium esse Dei: quandoquidem cum esset paganus, apud quos multorum est Deorum assertio, facillè potuit Pilatus credere, de semine Iesum esse diuino. Quamobrem Iesum introduxit, quo certior fieret cuius esset filius, solum ipsum vnde esset interrogans. Quo nihil respondente, (vel quia Pilatus nihil horum intellexisset, si generationem illi suam Dominus etiam voluisset exponere: vel quia noluit fauorem gratiamve aucupari Pilati, vnde eius passio simul & nostri redemptio impediretur) Pilatus seculari fastu tumens, ægrè tulit ac dixit: *Mhi non loqueris? Nescis quia potestatem habeo crucifigere te, & potestatem habeo dimittere te?* His verbis seipsum iudicat damnatum Pilatus. Siquidem quem toties innocentem pronunciauerat, iudicare atq; ad mortem damnare non debuit, præsertim cum in sua (vt fatebatur vltro) situm foret potestate, Iesum dimittere aut crucifigere. Respondit Iesus illum potestatem non habere maiorem aliamve, quam eam quæ data illi foret desuper: eumq; qui Pilato se tradidisset, hoc est, tam Iudæos quam Iudam suum discipulum maius habere peccatum, grauiusq; deliquisse, quod innocentem ad mortem tradidissent. Hæc verba expendens Pilatus, inuenit se quoque peccasse, licet minus quam alios, qui Iesu mortem procurabant. Ex hac igitur occasione ne delinqueret, reusq; Christi inueniretur mortis, statuit omninò Iesum liberum dimittere.

In vestium ornatu quando peccetur: patientia quam contra osores sit necessaria: inuidia item quantum sit peccatum.

COgita hic illudum Christum vestibus atq; insignijs derisorijs. Disce tu non gloriari, non ostentare te in vestibus, non in clenodijs auri & argenti, non in gemmis & ornamentis. Hoc enim ad omnes pertinet Christianos, præcipuè tamen ad monachos, quorum vestes schemate huiusmodi vt simplicitatem, vt mundi contemptum, vt sui despectionem præferant, fiunt. Quærere verò superbiam, gloriam aut ostentationem in monasticis vestimentis, quæ signa instrumentavè sunt humilitatis, quam grandis est abusio? Habent certè monachi vestium genus quod humilitatem prædicet, quomodo fatuorum vestimenta prædicant stultitiam. Si itaq; fatuus de præcioso panno quæreret indui in signum suæ insipientiæ, quis non argueret eum stultitiæ fictæ? Monacho ergo quomodo congruit vestis superba, humilitatem

Gloriandū non esse in vestibus aut ornamentis. Vestimenta monastica quo schemate fiant. Vestis superba quantum dedecet monachos.

L

litatem

Jitatem suiq; contemptum profitenti? Itaque quomodo fatuum, si vestem re-
 spuit lineam, & è serico petat sibi vestem, non dices fatuum: ita si monachus
 in vestibus quærat æstimari præciosis, monachus non est. Quare? Quia non
 inuenitur seculi contemptor, non abiq; sui cura viuit, temporalia diligit, &
 de ijs quæ mundus miratur, discernit & appetit. Hæc enim omnia monacho-
 rum sunt professioni contraria. Quare si te contemptorem vis profiteri se-
 culi, hispidam necesse est vt feras v. stem, non sericam. Hæc te magis ornat,
 quia tua congruit atq; quadrat professioni. Iterum discenihil referre, lingua
 gladio vè quemuis occideris, quandoquidem Iudæi crucifixisse ab Euangelista
 feruntur Dominum, idq; (vt intelligas de Iudæis eum loqui) hora tertia, quæ
 hora fuit quando Iudæi ante Pilatum clamauerunt, *Crucifige, crucifige eum,*
 tunc enim linguis suis Christum crucifixerunt Iudæi, hoc est, crucifixionem
 Iesu à Pilato impetrarunt, quam à militibus alius refert Euangelista sexta vi-
 delicet hora completam. Tribuitur igitur crucifixio Iesu plus Iudæorum
 linguis, qui hora tertia hanc obtinuerunt precibus & minis: quam militi-
 bus, qui hora sexta manibus eam perfecerunt. Custodi igitur tu linguam tuam,
 ne cuiquam noceat, ne per linguam tuam tu fias reus omnium peccatorum quor-
 um tu præbuiisti occasionem. Tertio discenoniam in benignissimo Iesu,
 si non omnes tibi faueant, si habes qui te odiant, qui inuideant. Noli te aliter
 quam patientia ac silentio defendere. Quid enim hominum gratiam concu-
 piscis? aut cur tristaris, si mundus te oderit? Scito quia Iesum priorem te o-
 dio mundus habuit. *Non est igitur discipulus supra magistrum.* Si discipulus vi-
 Christi esse, oportet te, quomodo Christus ambulauit, ambulare. Nihil æsti-
 mes obtinuisse, si mundi habeas tibi conciliatos amicos: quin potius recole
 quod *amicitia huius seculi inimica est Deo: & qui vult amicus esse seculi huius, in-
 micus Dei constituetur.* Cura igitur tu vt amicum habeas Deum, teq; serues in
 eiusdem amicitia: quantum ipse prior quomodo te dilexit, ita à te prior non
 recedit, nisi tu prior recesseris ab eo. Quartò animaduerte & discenoniam
 fit malum inuidia: malum, & implacabile malum. Superbia placatur per hu-
 miliacionem aduersarij: ira quiescit, si videat mansuetum, ignominiosum
 aut calamitosum eum cui irascitur. At inuidia nullo potest placari modo, si
 consummata fuerit. Hoc namq; in Saule Iudæorum rege compertum est, qui
 quoniam inuidebat Dauidi, persequeretur illum, aliam ipsemet nesciens cau-
 sam, nisi quia inuidebat ei, qua inuidia putabat malum, quicquid Dauid inno-
 cens egisset: atq; ideo per inuidiam existimabat se iustam habere persequendi
 Dauid occasionem, prorsus inuidia excæcatus. Inuidia autem huius erat oc-
 casio, quod se reprobato propter inobedientiam suam, illum Dominus vnxe-
 rat regem. Quam inuidiam in eo fecit acriorem, quod Dauidi cum prostraf-
 set Goliath magnum turmæ canentium quæ Sauli obuiarant reuertenti ex
 prælio, cantabant: *Percussit Saul mille, Dauid autem decem milia,* maiorem for-
 titudinis laudem Dauidi, quam Sauli, tribuentes. Quod Saul iratus audiens,
 Inuidiam quoq; palam fatebatur, dicens: *Dederunt mihi mille, & filio Isai (hoc
 est, Dauid) decem milia dederunt. Quid superest ei nisi & regnum?* Omni igitur
 tempore vitæ Saulis, vt inimicus exosus & exul à regno mansit Dauid, inno-
 center inuidiam passus. Caue igitur, vt diabolus pessimum, inuidiam: quia
 inter omnia mala maximè est pestiferum atq; insanabile.

HO-

Lingua gla-
 dio vè aliq;
 occidere nil
 referre.

Ioan. 19.

Patientia
 cōtra odien-
 tes necessa-
 ria.

Ioan. 15.

Luca 6.

1. Ioan. 2.

Iacob. 4.

Amicitiam
 Dei ambien-
 dam esse.
 1. Ioan. 4.
 Inuidia quæ
 fit implaca-
 bile malum.

Inuidia Saul
 lis contra
 Dauid quæ
 fuerit occa-
 sio.

1. Reg. 15-16

1. Reg. 18.